

יום	יום להודש	ליקוטי מוהר"ן	ליקוטי ה"א	משנה ברורה	נוכחי	שולחן ערוך
שבת	י"ב	ד:	קנו	הורה	תקנו	שבב/א;
א	י"ג	ה:	קנה	קלה	תקנה	ב-א
ב	י"ד	ה:	קנט	קלה	תקנט	שבד/ה;
ג	ט"ו	ו:	קס	קלה	תקסא	א-א
ד	ט"ז	ו:	קסא	קלה	תקסא	שבז/ה;
ה	י"ז	ז:	קסב	קלו	תקסז	א-ב
ו	י"ח	ז:	קסג	הורה	תקסג	שבז/ה;

בקרני אזהר

יו"ל ע"י קהילת חסידי ברסלב
בנשיאות הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

475 | פרשת בלק | י"ב תמוז תשפ"ו

כח הקיום של ההתבודדות

זו, לדברי חיזוק והתעצמות בשגב מעלתה. אם על התבודדות שנדמית בעינינו לראויה ויקרה - כאשר הדיבורים השתפכו, הדמעות רתחו, ורגשי הלב געשו - נקל להודות והלל לה, הרי לעומת זאת כאשר ההתבודדות היתה יבשה וכתוהה, כשהפה היה כמעט סתום והלב עוד יותר, קשה מאד להודות ולקלס על הזכייה הגדולה.

אך עלינו להבין שזו בדיוק מלחמתו של בלעם הרשע, הקלות הזאת שבה נתפסת בעינינו התבודדות שכזו, היא חץ מורעל הבא מידו של צורר זה. זוהי קללתו האיומה המבקשת חלילה לעקור את הכל, מי שחש על חייו הנצחיים חייב להשיב כנגדו מלחמה שערה ולהכריח עצמו לומר בפיו ובלבו דבורי שבח וקילוס הודאה ורגנה על זכיותו הגדולה.

וכך מלמדנו הלכה למעשה רבינו הקדוש במעשה התם הקדוש (סיפורי מעשיות - מעשה ט): "כשהיה גומר המנעל ומן הסתם היה לו שלש קצוות כי לא היה יכול האומנות בשלמות, היה לוקח המנעל בידו והיה משבח אותו מאד, והיה מתענג מאד ממנו והיה אומר: כמה יפה ונפלא המנעל הזה! כמה מתוק המנעל הזה! כמה מנעל של דבש וצוקיר המנעל הזה!". ובהמשך מבואר בפירוש שהכוונה על תפילה-התבודדות שלא היתה כראוי. כלומר, כאשר התבודדותו יצאה מוכה וחבולה יבשה ומבולבלת, לא הסתפק בעקשנות גרידא להמשיך ולהתבודד, אלא קם ועורר שמחה ותענוג בדיבורי שבח ופלאים, הוא נשק לתפילה הזאת והחל לקלס ולרומם לשבח ולפאר את מעלתה העצומה.

רק כך זכה להמשיך ולקיימה, ואף זכה לפעול על ידה את רום המעלות והמדרגות. וכפי שמוכח בספר 'כוכבי אור' לראבר"ן (ששון ושמחה, הערה א): "וכאשר הודיענו אדמו"ר ז"ל בהמעשה של התם הקדוש מה שזכה ע"י שהיה שמח בתפילתו אעפ"י שלא היתה כראוי, לתכלית תכלית המעלה והשלימות, לנבואת פנים בפנים ולהביט בתמונת ה' כביכול ולהיות מנהיג על כל המנהיגים. וכל זה סיפר לנו אדמו"ר ז"ל למען דעת כי כל אחד ואחד איך שעוברים עליו, יש ויש ביכלתו לזכות לכל זה, אם יגן גם הוא בדרך הזה".

צריך רק קצת תמימות הלכה למעשה, להרגיל את עצמנו להודות מעומק הלב בפה מלא על כל נקודה של התבודדות, להודות אפילו על עצם ההליכה לקיים עצה זו, וכפי שרבי נתן מלמד על המשך דברי בלעם (שם בליקוטי הלכות, ברכות השחר ה-טז): "מי מנה עפר יעקב - מי יוכל למנות ולשער יקרת קדושת כל פסיעה ופסיעה שדורכים על העפר כשהולכים לדברים שבקדושה כגון לשפוך שיחם בהתבודדות לפני השם יתברך, שמכל פסיעה ופסיעה שדורסים על העפר נעשים תיקונים ושעשועים גדולים למעלה שאי אפשר למנותם ולשערים". בלעם רצה להתלוצץ ולזלזל מהליכה גרידא שבפועל לא הביאה התבודדות בווערת, אבל ה' הכריחו להגיד בפה מלא דברי שבח מופלאים שכללו על הליכה נשגבה ועצומה זו, כדי ללמדנו הלכה למעשה שכך גם אנחנו צריכים לנהוג אם ברצוננו להחזיק במעוזה של עצת חיים זו.

המשך בעמוד ד'

פרשיה כאובה' היא אצלו ההתבודדות, רגשי אשמה רודפים אותו על שזה ימים רבים שאינו מצליח לשפוך שיחו כראוי לפני ה'. קנאתו בווערת על החשים נעימות בשעה זו של 'לשבת יחד עם ה' כדבר איש אל רעהו', אולי עוונותיו גרמו, אבל זו המציאות, לבו חש כי גרשוהו מהסתפח בנחלת עבדי ה'....

אין ספק, שאם "ההתבודדות היא מעלה עליונה וגדולה מהכל" והיא דרך ועצה טובה מאד להתקרב אליו יתברך כי זאת היא עצה כללית שכולל הכל" (ליקוטי מוהר"ן ח"ב, כה). הרי שזה לעומת זה, היא הנקודה העיקרית עליה מכוון היצר את כל חיציו וכלי מלחמתו, והוא יעשה הכל כדי למנוע את האדם מלקיימה. לא יתכן שהשונא הגדול ביותר יסכים להתקפה הכי מכריעה נגדו מבלי שיעשה דבר נגדה.

עלינו רק לברר היטב ולחפש ולמצוא מהו נשקו וכוחו של אכזר זה נגד עצה זו, כדי להתגונן מפניו ולהתעצם בכל כוחנו לקיום עצת חיים זו.

בפרשתנו אנו לומדים על בלעם הרשע ראש הצוררים, שורש הטומאה העומד מול קדושת משה רבינו ע"ה (לקו"מ, ח"א לו) המנסה להכחיד ולקעקע ביצתן של ישראל ה"י. כוחו של רשע זה היה בפיו, הוא ידע לקלל, ובין עיקרי קללותיו התייחס נחש זה אל עצת ההתבודדות ורצה בכל לב לעקרה מישראל.

בפועל אמר בלעם "הן עם לבדד ישכון - שהם עם קדוש כזה ששוכנים לבדד, שמתבודדים בינם לבין קונם ושופכים שיחתם לפניו בכל פעם" (ליקוטי הלכות, ברכות השחר ה, טז) ואף הוסיף ואמר "תמות נפשי מות ישרים" - "הלואי והייתי זוכה אפילו אנכי לילך בדרך זה, להתחזק מעתה ברצונות טובים ולפרש שיחתי בכל יום לפניו יתברך ולשפוט את עצמי בכל עת. אז הייתי זוכה גם כן לאחרית טוב, בבחינת ותהי אחריתי כמוהו" (שם).

אך כידוע מכאן אנו לומדים שביקש לומר את ההיפך הגמור, וכמו שאמרנו חז"ל (במד"ב פ"ב) "מברכותיו של אותו רשע אנו למדים מה היה בלבו לקללם", כך שאת "כל זה אמר מחמת ההכרח שעיקרם השם יתברך את פיו לברך את ישראל ולחזקם ברצונות טובים והתבודדות שיהיו חזקים בזה לעולם, ומזה אנו מבינים מה היה בדעתו להיפך, לחלוק על כל זה ולרחקם ח"ו מכל זה, על ידי דיבוריו וליצנות שלו הרעים. אך השם יתברך ברחמי הפך הקללה לברכה, עד שהוכרח לברכם ולחזקם באמת" (שם).

קללת בלעם אינה אם כן רק קללה במונח הפשוט; כח עליון שמחיל על המקולל הרס ואבדון, אלא ארס של ליצנות וקלות דעת. בידם של ישראל מצוי כח עצום ונשגב שאין דומה לו, והוא מקל אותם בעיניהם עד שהם מתרחקים ממנו חלילה.

ואם כך כוחו של פה טמא, הרי שעלינו ללמוד להיפך, שמי שחפץ להתחזק ולהתעצם בעצה זו הרי לא די שיקבל על עצמו קבלה חזקה להתמיד מעתה בקיומה, אלא יש להשתמש בפה בדיבורי שבח ויקר וכבוד על מעלת עצה זו. כפי שאכן הפך ה' בפי בלעם את רצונו להקל ולזלזל בדברים את שוויה של עצה

דבר המערכת

הן אמת שגם כאשר הפה סתום לגמרי ורק מתיישים ורוצים לשפוך שיח בהתבודדות, הרי זה גם כן 'טוב מאד', ורצונות אלו יביאו בסופו של דבר לתכלית ההצלחה, וכפי שרבינו הקדוש הירבה לעורר על כך, "ואמר: שאפילו כשאין יכולים לדבר כלל, אפילו כשמדברים רק דיבור אחד, גם כן טוב מאד. ויהיה חזק בדעתו, וידבר אותו הדיבור כמה וכמה פעמים בלי שיעור וערך, עד שירחם עליו השם יתברך ויפתח פיו, ויוכל לפרש שיחתו" (ליקוטי מוהר"ן ח"ב, צו).

אולם מאידך, יש לזכור, שעל זה עצמו עלינו לבקש ולהעתיך בכל לב, שה' הטוב יסיר את המחסום מפינו וליבנו ונזכה לשפית לב כראוי, וכפי שגם אמר רבינו הקדוש: "זאם אינו יכול לדבר כלל לפני השם יתברך יצעק ויתחנן לפניו אז על זה בעצמו, שנתרחק כל כך עד שאינו יכול אפילו לדבר לפניו יתברך, ויבקש מאתו רחמים ותחנונים שיחמול עליו ויפתח פיו עד שיוכל לפרש שיחתו לפניו יתברך" (קיצור ליקוטי מוהר"ן ח"ב, כה).

רבי נתן (בליקוטי הלכות, ברכת השחר ה, צז) מאיר עינינו בדברי חז"ל (סנהדרין מד): שאמרו "לעולם יבקש אדם רחמים שיהיו הכל מאמצים את כוחו ואל יהיו לו צרים מלמעלה", ופירש רש"י: "לעולם יבקש אדם רחמים שיהיו הכל מאמצים את כוחו - שייטיעוהו מלאכי השרת לבקש רחמים". ומבאר מוהרנ"ת: "שעל זה בעצמו צריכים לבקש רחמים לעולם, שלעולם צריך האדם לבקש רחמים שיוכל לבקש רחמים, כי אף על פי שהוא בא לפרש שיחתו בינו לבין קונו ואינו יכול לפתוח פיו כלל אף על פי כן הוא צריך להתחזק לבקש רחמים על זה בעצמו שייטיעוהו מלאכי השרת לבקש רחמים, וכן לעולם".

נחזיק את החבל בשתי קצותיו; לא נרפה גם כאשר הפה סתום, נתעצם גם כשאין חלילה בפניו מילה להמשיך ולצפות לזכות לדבר, נתחזק בכל לב גם עם דיבור אחד. אבל מאידך, נעתיר ונשפוך שיח לפני אבינו אוהבנו ששפיתנו יפתח ופינו יגיד תהלתו בשפית לב כמים, כי היא שורש הצלתנו והצלחתנו לעד ועלולמי עולמים.

העורכים

פניני אור

אמרות מהירות מרבי"ק ותלמידיו

מוהרנ"ת אמר לאחד מאנ"ש: "אם יהיה לך ארבעים יום התבודדות ברציפות, בודאי יהיה לך שני לטובה".

(אבניה ברזל)

לתגובות והערות
3323796@gmail.com
ניתן לקבל את הגיליון באימיל מדי שבוע

הדל"נ 7:13 • ניץ ההמה 5:31 • מוזק"ש 8:13
צאת השבת 8:31 • צאה"ש לר"ת 9:06

אין כוחנו אלא בפינו!

ואכן, אנשי שלומנו ידעו מהסוד הזה, והיו מה"מדברים" דקדושה, שהיו תמיד עוסקים לדבר דיבורים קדושים ללא הרף. וגם בהליכתם בשוק, לא פסק פיהם מלמלמל ולדבר להשם יתברך. ועי"ז זכו למה שזכו, עין לא ראתה.

ולא נתאפק מלהעתיק ב' לשונות ממכתביו של רבי נתן ב"ר יהודה מטבריה, תלמידו של מוהרנ"ת, שכותב אודות ענין זה - להיות תמיד מה"מדברים" דקדושה, לדבר ולדבר ולדבר.

וזה לשונו במכתב לאחד מאנ"ש:

"לייג אוועק דיינע חכמות, גיאי מיט דעם תמימות פין אביך הצדיק, זיי זיך נישט מייאש, דו קענסט נאך זיין זייער איין ערליכער יוד. וויא מען גייט זאלסטי מיטן מויל רעדן: 'ריבוננו של עולם האב אויף מיר רחמנות'. נישט אפצילאזן דאס מויל! וועט השי"ת אויף דיר רחמנות האבן אז דו וועסט אמאל האבן איין אמת'ן ישוב הדעת בהאיך אנפין איעול קדם מלכא."

[תרגום: השלף את חכמותיך, והתהלך בתמימות כמו אביך הצדיק. אל תתיאש, אתה עוד יכול להיות איש כשר מאד. היכן שאתה הולך תדבר בפיך: 'ריבוננו של עולם רחם עלי'. אל תניח את הפה! אזי ירחם עליך ה' שיהיה לך פעם ישוב הדעת אמיתי, בהיך אנפין איעול קדם מלכא].

ובמכתב נוסף הוא כותב:

"ואין לנו שום עצה לשום דבר כי אם תפילה ותחנונים, והעצה הזאת אל תהי ישנה אצלנו, כי אם לחדש העצה הזאת בכל עת, להקדים רחמים לרוגז, הכלל, מיר דארפן טאג און נאכט נאר מאכן מיט דעם מויל [= אנתנו צריכים יומם ולילה 'לעשות עם הפה] כי זה הוא ירושה לנו ממש רבינו, ורבינו ז"ל מוליך אותנו בדרך הזה."

יהי רצון שנזכה בפשיטות בדרך קדושה זו, עדי נזכה לכל טוב שבכל העולמות!

ידי תפילה ותחנונים, כי אין כוחנו אלא בפה, כמו שכתוב 'ואנכי תולעת ולא איש'. ואם דוד המלך עליו השלום אמר כזאת שהוא תולעת ולא איש, אנתנו מה נאמר מה נדבר. וכל תקוותנו הוא מה שדרשו רבותינו זכרונם לברכה על זה 'מה תולעת אין כוחה אלא בפה אף ישראל אין כוחם אלא בפה' (עלים לתרופה, מכתב מיום ר' ויחי תקצ"ט).

"ועיקר נצחון המלחמה של זה העולם, שהיא מלחמה ארוכה מאד מאד בלי שיעור, עיקר הנצחון הוא על ידי הדיבור, שהוא הכלי זיין של ישראל, כי אין כוחנו אלא בפה!" (עלים לתרופה, מכתב מיום ד' ראה תקצ"ב).

ובכח הדיבור דקדושה יכול האדם להתהפך לגמרי, מרע לטוב, מטומאה לטהרה, מחול לקודש, מקודש לקודש הקדשים.

"כי הדיבור יש לו כח גדול מאד מאד להפוך את האדם מרע לטוב!" כי עיקר נצחון המלחמה הוא על ידי הדיבור, שהוא עיקר הכלי זיין של ישראל, כי אין כוחנו אלא בפה כמו שאמרו רבותינו ז"ל. וזה עיקר הכלי זיין של משיח, שהוא בחינת כל הצדיק אמת, שבהם תלויים וכלולים כל ישראל. כי כל כלי זיינו של משיח היא רק על ידי התפילה, שהיא על ידי הדיבור" (ליקוטי הלכות, בה"ר וב"פ ה. ד.).

וזהו כל כוחה של המלכות דקדושה: מלכות בית דוד, מלכות מלך המשיח. **"כי עיקר כח מלכות האמיתי דקדושה, שהוא בחינת מלכות משיח, הוא על ידי הדיבור!"** בבחינת 'מלכות פה', כי המלך מנהיג כל מלכותו על ידי הדיבור, וכל נצחון מלכות דקדושה של משיח הוא על ידי הדיבור. וזה בחינת כל ספר תהילים שיש דוד המלך ע"ה שהוא שורש מלכות משיח, שהוא היה לוחם מלחמות ה' כל ימיו בגשמיות ורוחניות, וניצח כולם על ידי הדיבור פה, דהיינו על ידי ריבוי תפילות בלי שיעור, עד ש'קלל כולם ברוח קדשו בספר תהילים. ועל כן זכה באמת למלכות נצחית, שהיא מלכות משיח."

הדיבור יש לו כח עצום לטוב ולמוטב. אם מנצלים אותו לצד הטוב, יכולים על ידו לבנות ולתקן. ואם משתמשים בו לצד הרע ח"ו, יכולים על ידו להחריב ולהרוס.

וכמו שאנו רואים בתורה הקדושה, בפרשת השבוע, שכל כוחו של 'משה' רבינו היה באמצעות הדיבור, כמו שאמרו עליו זקני מדין **"אין כוחו אלא בפי"**. ולעומתו בטומאה, 'בלעם' היה כל כוחו בפה, כמו שאמרו עליו זקני מואב: **"אף אנו נבוא עליהם באדם שכוחו בפי"**.

כי באמת, כל כוחנו לעמוד נגד שונאינו, בגוף ובנפש, הוא רק באמצעות הדיבור. כי מצדנו אנו חלשים כתולעת ממש, אך כשם שהתולעת החלושה יכולה לנסר בפייה ארזים גדולים, כך גם אנו, גם אם אנו חלשים עד למאד, אעפ"כ יש לנו כח בפינו לעמוד נגד כל שונאינו ולהפילם.

וכמו שאומר לנו הקב"ה ע"י ישעיה נביאו: **"אל תיך תולעת יעקב מתי ישאל אני עזרתך נאם ה' וגאלך קדוש ישאל"** (ישעיהו מא. ד.). ואמרו במדרש: **"למה נמשלו ישראל לתולעת, לומר לך מה תולעת זו אינה מכה את הארזים אלא בפה, והיא רכה ומכה את הקשה. כך ישראל, כל כוחם בתפילה, ומכים רשעי העולם שהם חזקים כארזים ונמשלים בהם שנאמר ארז בלבנון"** (רד"ק, שם).

ואין לנו אלא להביע ולבטא את כיופינו הטובים בפה מלא, לפרשם ולדברם לפני השם יתברך בתפילה ותחנונים. וזבה לבד די להפיל את כל הארזים הגבוהים; להכניע את היצרים הרעים, התאוות והמידות הרעות, ולהתקרב לה' באמת.

"כי הבחירה חופשית, ועיקר ההתקרבות הוא על ידי דרך זה שהמשיך רבינו ז"ל בעולם, שהוא: לכסוף הרבה כיופינו טובים ורצונות חזקים להשם יתברך בכל יום, ולהתגבר לפרטם בפה. לפרש שיחתו לפניו יתברך, כאשר הזהיר על זה פעמים אין מספר לכל אדם שבעולם. כי הוא דבר השווה לכל נפש. אשרי שיאחז בזה.

"כי כל חיותנו, בפרט עתה בעקבות משיחא, הוא רק על

פניני התחזקות והתעוררות

שנערכו ונעבדו מתוך אוצרות שיחותיו של הגרי"מ שכטער שליט"א

שביבי אור

פניני פרק אבות - פרק ב'

כלומר המתרגם] לא צריך ליה לדיך [הוא חכם כמו בעלך - רש"י] והאי דגחין ולחיש ליה [זה שהוא כופף עצמו ומרכין ראשו לשמוע ההלכה מפי רבי אבהו ועומד ומשמיע אותה לרבים] יקרא בעלמא הוא דעביד ליה [רש"י]: כבוד של מלכות עושה לו, שהיה רבי אבהו נשוא פנים בבית המלך] אזלא דביתו ואמרה ליה לרבי אבהו [הלכה אשתו של רבי אבהו וסיפרה זאת לבעלה מה שאשת המתרגם אמרה עליו] אמר לה: ומאי נפקא לך מינה, מיני ומיניה יתקלס עילאה [מה נפקא מינה לך מי גדול יותר, העיקר הוא שממני וממנו משתבח שמו של הקב"ה, ע"י שלומדים תורה לרבים ומוסרים את הקדושה לדורות, ולשינוי יש חלק בזה...]

כמה אורחות חיים ניתן ללמוד מסיפור זה. הרי מדו-שיח רגיל של נשים מכעין זו פורצות המחלוקות הגדולות ביותר, רכילויות ולשון הרע ולעתים מלווים באכזריות גדולות ואימות, ועל ידי התשובה של "יתקלס עילאה" יוצאת אורה גדולה של שלום המאירה בכל העולמות.

"אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו"

וכל האמור עד כאן הוא מה שנוגע לכל אחד לעצמו, אבל את הזולת צריך לדון לכף זכות, והיא מצוה גדולה לחפש זכות על כל אחד מישאל; שמה שגוג הוא או טועה או שחשב שאמת הוא, או שאינו יודע חומרת הדבר, ואל תדין את חברך עד שתגיע למקומו (אבות פ"ב מ"ד). כי יתכן שאילו היית אמת במצב שלו, היית גרוע פי כמה וכמה ממנו. ונסלח לכל עדת בני ישאל כי לכל העם בשגגה.

וברית כרותה ללשון הרע שתתקבל על הלב - היא לימוד זכות גדולה ביותר, שאנשים נופלים מבלי דעת לכוח העצום והרב של הלשון ה"י."

(דרך כוכב, תורה א')

האם היה חוטף מצות 'מחלוקת' סמוך להסתלקותו?

בשיחות הר"ן (אות עז) מביא מרבינו הק"י: "העולם הזה כולו מחלוקת ואין אדם שם לב אל התכלית" ע"כ. אחד מהיסודות של רביה"ק הוא לחשוב תמיד 'על מאי אתינא להאי עלמא שפילה' - עבור מה שלחו את האדם להסתובב בצ'ל עובר' הזה לשנים קצובות, כי הרי כולנו בני תמותה, ועלינו למלאות את השנים הללו בתורה ותפילה וגמ"ח ומצוות, ואין דבר שמשכיח את התכלית כמו המחלוקת והריבות בין אנשים.

ושמעתי בשם החפץ חיים על האדם המרמה עצמו כי המחלוקת היא מצוה, שישים אל לבו אילו היה עומד לפני פטירתו, בעת שכל משאת נפשו היא לחטוף עוד איזה מצוה, האם גם אז היה חוטף "מצוה" זו של מחלוקת... כי אז שכבר קרובים אל עולם האמת לא יחשוב שיש מצוה במחלוקת...

"מיני ומינך יתקלס עילאה"

מצינו מאמר חז"ל שהוא יסוד לרוב המחלוקת בין הכשרים, ושורש השלום: והוא על האמורא רבי אבהו, שהיה נשיא בישראל וגם גדול ומקורב למלכות, כשהיה מופיע בבית המלכות היה מזמרים לקראתו: "רביה דעמא, מדברניה לאומתיה, בריך מתייך לשלם" (כתובות יז. סנהדרין ד.). ובהיותו נשיא, כאשר מסר את שיעוריו ברבים היה יושב בראש, ולידו עמד מתרגם והיה מתכופף להאזין לדברי רבי אבהו ועמד ותרגםם להמון העם, וחוזר חלילה.

ומצינו בגמרא במסכת סוטה (דף מ ע"א): ענותנותיה דרבי אבהו [בא וראה עד היכן מגיעה העונה של רבי אבהו] דאמרה לה דביתהו דאמוריה דרבי אבהו [אשתו של המתרגם את דברי רבי אבהו אמרה] לדביתהו דרבי אבהו [לאשתו של רבי אבהו הנשיא]: הא דידן [הבעל שלי,

התרת קשרים משקית אוכל

היתר קריעת אריזות

כבר הרחבנו כמה פעמים (גליונות 121 0741) את הנושא האם מותר לקרוע אריזות חד פעמיים בשבת בשביל להוציא את התכולה שבתוכם, והבאנו את שיטת א"ז ז"ל בספרו **קנה בושם** (ח"א סי' כב) להחמיר משום איסור קורע, ושיטת **שאר הפוסקים** שהקילו בזה על פי מה שנפסק ב**סימן שי"ד** (ס"א וה' ומשנ"ב ס"ק כה) שמותר לקרוע חותלות (כלי גרוע המיועד לשמירת תמרים) כדי ליטול האוכל שבתוכם, כדלי רעוע כזה שאינו עשוי רק לשמירת התכולה אין על סתירתו וקריעתו איסור סתירת וקריעת כלי, והיא כמי ששובר קליפות אגוזים כדי ליטול האוכל שבתוכם.

האם מותר להתיר קשרים שלהם

והנה יש להסתפק לפי מנהג העולם המקילים, האם מותר גם להתיר קשר של שקית חד פעמי שיש בתוכה מאכלים, או שלא הותר רק לקרוע דרך קריעה והשחתה שאין על זה שם מלאכה אבל לא להתיר קשר, שזהו פעולת מלאכה האסורה.

ויש טעם נכון לחלק בין קריעה להתרת קשר. דיסוד איסור סתירה וקריעה הוא מפני שמקלקל כלי או בגד, ובכלי גרוע כזה אין על הסתירה והקריעה שם קלקול 'כלי' רק פסיקת 'תלוש', האריזה נחשבת כשומר לתכולה ולא ככלי. אבל איסור קשירה והתרה אינו דוקא על כלים או בגדים אלא אפילו בחוט וחבל אסור לקשור ולהתיר, דצורת הקשירה היא על חבלים ועל כלים, ולכן הגם שהוא כלי גרוע עדיין יש בו איסור קושר ומתיר. וגדולה מזו מצינו דגם בקש ותבן יש איסור קושר ומתיר, ויש מחמירים שאפילו במאכלי בהמה יש איסור קושר ומתיר (עי' משנ"ב סי' שיז ס"ק לד ובביה"ל סס"ה).

ראיה מביאור הלכה להחמיר

ויש להביא ראיה לזה ממה שהעיר **הביאור הלכה** (סי' שיד ס"ח ד"ה חותלות) על פסק השולחן ערוך שמותר לסתור שרשרות החבלים הקשורים על גבי חותלות, שזהו רק לשיטות הראשונים שאין על סתירת חבל איסור 'מתיר', ואילו לשיטת הרמב"ם שהפותר חבלים חייב משום קושר והסותר שזירתם חייב משום מתיר, אסור לסתור שרשרות החבל מדין 'מתיר קשר של קיימא', ואין היתר רק לחתוך ולנתק את החבל. - הרי מבואר מזה דאף שמותר לקרוע חותלות אסור להתיר קשר שלהם.

שיטת החזון איש בהנ"ל

והנה **החזון איש** (סימן נא ס"ק יג) חולק על המשנה ברורה וכתב דגם לשיטת הרמב"ם מותר לסתור החבל בשביל הוצאת התכולה, וטעמו דכל שעושה דרך השחתה בשביל להוציא את התכולה אין על זה שם מלאכה, אלא נחשב כשימוש בכלי, שהוא עוסק בהוצאת התכולה ולא בקריעת וסתירת הכלי (וכעין בורר אוכל ביד לאכול מיד, שהיא שימוש ולא מלאכה).

אמנם גם לפי שיטתו אין היתר רק לסתור חבל שהיא דרך קלקול והשחתה, ונחשב

כחלק מפעולת הוצאת התכולה, אבל התרת קשר ממש שאינו דרך השחתה נחשב כעוסק בפעולת התרה ואסור.

לפי הנ"ל אין להתיר קשר אריזות

לפי הדברים נמצא שיש להחמיר בכל אריזות חד פעמי וכל שקיות שסוגרים אותם דרך קשר סיבובי שלא לפתחם שזה נחשב כקשר אומן, וכן אם נקשר ליותר מכ"ד שעות אסור להתירם, רק לקרוע את האריזה דרך השחתה. וכן ראיתי ב**שמירת שבת כהלכתה** (פ"ט סעיף יד יז).

אכן **א"ז ז"ל בשו"ת קנה בושם** (ח"א סס"ב כב) נטה לחדש דכיון שחותלות היא כלי גרוע ואין בו איסור סתירה, שוב אין בזה יחס פרטי לכל מלאכות הכרוכות בעשיית סתירה זו, והוא היתר כללי לכל אופני הסתירה שאפשר להתקיים בהם. אמנם למעשה סיים שצריך עיון בכל זה (ובלא"ה לשיטתו כל האריזות שלנו אינו בכלל חותלות ואסור אפילו בדרך של קריעה וכו'). ובספר **פסקי תשובות** (סי' שיד אות ח) נקט כן כדבר פשוט.

קשר של חותלות אינו לקיימא

אמנם **בשולחן ערוך בסימן שי"ד** (שם) כתוב מפורש שמותר להתיר קשר חותלות של תמרים וגרוגרות, אף שהיו עשויים להחזיק זמן רב, שהיו מניחים שם תמרים רעים עד שיתבשלו (כמבואר במשנ"ב סק"ח), וכבר תמה כן **הגר"ח נאה בקצות השולחן** (סי' קכג בה"ש ס"ב) למה התירו להתיר הקשר שהיו עשוי ליותר מכ"ד שעות, ומן הסתם היה לפעמים גם יותר משבוע ימים.

ובשולחן שלמה (שם אות יבד) הביא בשם **הגרש"א ז"ל** שכתב דכיון שעשוי להתיר הקשר לזרוק החותל חשוב אינו של קיימא, ר"ל שאינו רוצה לקשור כאן שני דברים שיתקיימו ביחד, רק רוצה להחזיק החותל בשביל הפירות, וכיון שעיקר הדבר הנקשר שהוא החותל עשוי להיזרק כשיתבשלו התמרים, ממילא נחשב אינו של קיימא. וכה כתב ב**שמירת שבת כהלכתה** (פ"ט הע"ס וסא) דקשר העשוי לפתוח חשוב אינו לקיימא אפילו ביותר ממעת לעת, ונראה שזהו גם כוונת **המשנה ברורה** שכתב (ס"ק לט) דדין חותלות הוא כדין חותמות שבכלים שמותר להתיר משום שאינו לקיימא, והיינו דחותלות נחשב תמיד כאינו לקיימא.

קשר באריזות אוכל אינו לקיימא

אפשר ליתן טעם אחר בזה, דדוקא קשרים שבבגדים או שבסוגי כלים שדרך תשמישם הוא בשעה שהקשר מקושר, בו מודדים כמה זמן הוא רוצה שיהיה מחובר. אבל אריזות של אוכל שאינו עומד כלל לחיבור אלא לשמירת המאכל וצריך להתיר הקשר בשביל לאכול, גם אם לא חשב להתירו ביומו, כיון שאין אדם מקצה דעתו מלאכול אנו אומרים שבכל יום הוא עומד להתיר אפילו שבאמת אין דעתו לאכול ממנו תיכף באותו יום, שהשתמשות שלו מנוגד להקשר, והשימוש הוא בדבר שאינו מקצה ממנו כלל, לכן נחשב כאינו לקיימא והרי זה כאינו קוצב כלל זמן. ולכן לא מצינו בפוסקים בקשרי נודות יין ושמן

שתיה ואכילה בבית גוי או מומר

של גוי ולקנות ממנו יין או שיכר ולשתות שם גם אם אין שום חשש שהיא משקה איסור, משום גזירת חתנות. ונחלקו האחרונים אם האיסור כולל על כל משקים חשובים כמו י"ש וקאווע או רק יין ושיכר של תמרים (עי' שו"ת פ"ת סק"א). ולמעשה כתב **החכמת אדם** (כלל סו דין יד) שאף שיש מקילים בזה ראוי לכל בעל נפש להרחיק מזה, שבעונותינו הרבים בזמן הזה כמה לקלולים באים מזה שעל ידי זה חס ושלום באו לידי זנות, על כן כל אשר בו ריח תורה ירחיק מזה מלהיכנס לבתיהם לשתות איזה משקה. ע"כ.

ודבר זה מצוי כשנוטעים בדרכים ורוצים לקנות איזה משקה, שיש להיזהר שלא לישב דרך קביעות ולשתות בבית קפה של גוי, רק לשתות דרך עראי מחמת צמאון מותר. כל שכן מי שיש לו פגישת עסקים עם עו"ד גוי וכדומה שיש להיזהר שלא לישב ולשתות בביתו או בחנותו (אבל במקום המיוחד לפגישת עסקים אין איסור, כמבואר בגליון מהר"ש רס"ק ג).

והנה הגם שעיקר האיסור הוא משום חתנות, ולכאורה היה אפשר לומר שבבית של מומר אין חשש של חתנות שהרי בתו כשר להינשא ליהודי (כמבואר בפ"ת סי' קיג סק"א), אמנם **בשו"ת מהר"י אסאד** (י"ד סי' לא) כתב שמומר לחלל שבתות הרי הוא כגוי מדרבנן ואסור להתחתן בו, וממילא שייך בו גם איסור חתנות. ו**הרמב"ם** (פי"ז ה"א) כתב בדמסיבה של גוים אסור להשתתף בכל אופן אפילו אם המאכלים כשרים, ובהו"דא מומר בכלל האיסור.

בפרשתינו בפרשת בנות מדין כתוב (כה ב) ותקן-אן-לעם לזבחי אלהיהן ויאכל העם וישתחוו לאלהיהן. ובתרגום יונתן וְאָכְלוּ עִמָּא בְּמִדְבְּרֵיהוֹן וְסִגְדוּן לְטַעֲנוֹתְהוֹן. והדברים מפורשים **במסכת סנהדרין** (קז) שהיו בנות מדין אומרות לו הרי אתה כבן בית שב ברור לעצמך, וצרצורי של יין עמוני מונח אצלה שעדיין לא נאסר יין של נכרים. אמרה לו צונןך שתשתה כוס של יין וכיון שתהה בער בו. ע"כ.

מדבר זה יש ללמוד עד כמה אכילה ושתייה גורם אנשי דלא מעלי הוא התחלה להתדרדרות שעלול לגרום לפרצת גדרם של קדושת ישראל, וגם אם מבחינת כשרות אין בזה חשש עצם המסיבה עמהם גורם לפרצת גדר הקדושה. ומטעם זה גזרו חז"ל על בישול עכו"ם על פת עכו"ם ועל חלב עכו"ם כדי להתרחק ממסיבתם. ואחד מהטעמים היא שירדו חז"ל לסוף טבעם של בני האדם שקרוב האכילה עלול לגרום לחתנות ביחד.

והט"ז (בי"ד סי' קנב סק"א) כתב שאסור להשתתף בבית חתנות של גוי אפילו כשיש חשש איבה, דאדרבה התורה ציותה שיהיה לנו איבה עמהם משום הרחקת בנותיהם והיאך נתיר להשתתף משום איבה. וכן באיסור בישול עכו"ם שהענין הוא שלא יהיה לנו קירוב עמהם משום בנותיהם, אין שום היתר משום איבה. ע"כ (ויעו"ש בנהגה"כ).

ונפסק **בשולחן ערוך** (י"ד סי' קיד ס"א) שאסור ליהודי להיכנס לבית של גוי או לחנות

ובקדירה של בשר (עי' בב"י סי' שצריך שיהא הקשר דוקא ליומו וכ"מ בגמרא שבת מה. עפ"י המבואר בשו"ת ר"א בן הרמב"ם המובא במעשה רוקח ריש הספר).

וכעין זה מצינו **בפוסקים** בקשר שהמוכר עושה הלוקח עתיד להתירו תיכף כשישתמש בו, שלכמה פוסקים נחשב מיד שאינו לקיים כלל מכיון שילוקח יתירו מיד, אף שישאר תקופה מסוימת אצל המוכר עד שיקחנו הלוקח. **הלבוש** (א"ס) מקיל בזה, **והט"ז** (סק"ה) מחמיר בזה. **ובמשנה ברורה** (סק"א) משמע יותר להקל, **ובשולחן ערוך הרב** (י"ז) להחמיר. ושם חמור יותר דדרך לבישת הבגד הוא בעודו קשור, מה שאין כן בפירות העומדים לאכילה שהשימוש הוא בשעת התרת הקשר, אפשר שלכל הדיעות נחשב אינו לקיום.

אמנם היתר זה הוא רק אם באופן שכאשר יוציא את התכולה שעתידי להתיר את הקשר, אבל אם קורעים את האריזה כשרוצים להוציא את התכולה, ואין טורחים להתיר את הקשר, אין זה נחשב קשר שעתידי להתיר ואסור להתירו רק לקרוע האריזה. כך משמע ממה שכתב **הרמ"א בסימן שכ"ד** (ד"ט) שאסור להתיר הקשרים העשויים בקשין של אוכלי בהמה אם הוא קשר העשוי לקיימא, והטעם הוא דהרבה פעמים מוציאים את הפקיעים מן החוט הקשור ומשאירים את החוט מבלי להתיר הקשר, ורק בדבר שדרך פתיחתו הוא על ידי התרת הקשר נחשב שאינו לקיימא (עי' ש"כ ש"ס).

כמו כן לא שייך היתר הנ"ל רק בסוג קשר שהוא קשר אחד או בעניבה על גבי קשר, אבל בקשר כפול או בקשר סיבובי שיש בזה חשש קשר אומן הרי נפסק **בשולחן ערוך** (סי' שיז ס"א) שאסור להתיר אפילו אם נעשה רק ליומו, ואם כן באופן זה אסור להתיר את הקשר בכל אופן רק לקרוע השקית. - ואולי אפשר לומר דבקשרי אוכלים שמוכח שלא נעשה לקיים כלל מותר אפילו בקשר אמיץ, ולמעשה נראה שיש להחמיר.

סוגר הלחם

שאלה זו נוגעת גם לגבי חוטי מתכת המלפפים את שקיות הלחם; **המשנה ברורה** (סס"י שיז) מביא שיטת **הרמב"ם** שהפותר חבלים הרי זה תולדות קושר והסותר שזירתם חייב משום מתיר, **ובספר שמירת שבת כהלכתה** (פ"ט ה"ז) כתב דלפי זה יש להשתדל שלא לפתוח חוט מלופף כזה משום סתירת חבל. אבל לפי האמור אין בזה בית מיוחד מכיון שהשקית היא אריזה חד פעמית המיועדת אך ורק לשמירת האוכל נחשב תמיד לקשר שאינו של קיימא.

ובשו"ת שבט הלי (ח"ח סי' נה) כתב עוד דעיקר חומרת הרמב"ם הוא רק כשפותר וגודל ביחד שני הצינן או שני חוטי צמר שדרך לעשותם חוט אחד, שאף על פי שאינו קשר ממש כיון שבתועלתו דומה לקושר נקרא תולדה של קושר, אבל המסבב חוט ברזל סביב שקית ועיקר שימושו הוא כעין סגירת מנעל ולא לעשותם אחד אי זה תולדה של קושר כלל.

הרה"ק רבי שניאור זלמן מלאדי זיע"א (א) בעל התניא ושולחן ערוך 'הרב'

רבי נחמן מולטשינער (ל"א)

"הראש השנה שלי עולה על הכל"

כשהגיע הסחורה של ההדפסה לעיר יאס, היה זה סוף קיץ שנת תר"ב, והיה לאנ"ש שמחה גדולה מזה, אבל היו להם ספיקות האם יסע ר' נחמן לשם עתה בסוף הקיץ כדי לעסוק בגמור ההדפסה, אך בזה יפסיד מלהיות אצל רבינו הק' באומאן על ראש השנה, או שמא ימתין ר' נחמן עד מלנסוע אחר ראש השנה שנת תר"ג.

ר' יצחק פנה לאביו מוהרנ"ת והציע לו הספיקות כדת מה לעשות, ומוהרנ"ת ענה שאין כאן שום הוה-אמינא, ובודאי מוכרח ר' נחמן להתעכב עד אחר ראש השנה הבעל"ט כדי שיזכה להיות בראש השנה על ציון רבינו ז"ל, ומיד אחר ראש השנה ישים לדרך פעמיו. וכך נגמר אצלם שלאחר ראש השנה יצא ר' נחמן עוד הפעם, וכך עברו הימים נוראים של שנת תר"ג.

הלכות העצה

ובהתקרב הזמן שבו היה אמור ר' נחמן לצאת לעיר יאס, שוב התגברו המניעות והעיכובים עד שמורא עלה על לב מוהרנ"ת ואנ"ש, שאולי אין כדאי עתה להתחיל בעסק הזה להדפיס שוב ספרי רבינו ז"ל, כי חששו אולי יבעיר דבר זה שוב את אש המחלוקת שבער בשנים האחרונות, ובאותו העת כבר נשקע קצת, וכדרכם של המניעות שהסדר הוא כשמשרין המניעות בדרך כלל, וכבר מוכנים לעשות הדבר שבקדושה מיד מתחזק תוקף המניעה עוד הפעם כידוע.

נערך ע"י הרה"ק רבי נחמן שווארצין שליט"א בעמ"מ "אוצרות עלים לתרופה".

בה זכה לראות את הבעל שם טוב לזמן קצר.

מנעוריו נודע כעילוי עצום וגאון עולם, בהגיעו לגיל בר מצוה היה כבר בקי בכל חדרי תורה והוכתר בתואר 'הרב'. בפנקס חברה קדישא של ק"ק לאזני כתובים לשונות מופלגים המתארים את רום מעלתו.

בהגיעו לגיל ט"ו דיברו בו נכבדות עם הנגיד הנודע ה"ה רבי יהודה לייב סגל זצ"ל ראש הקהל דויטעבסק. לאחר נישואיו המשיך לשקוד על דלתי תורה ועלה ונתעלה במעלות רמות עד שיצא ונודע שמו כאחד הגדולים, גאון אדיר בכל מקצועות התורה אשר כל רז לא אניס ליה ונוסף על כך ידיו רב לו גם בחכמות העולם הנצרכים להבנת התורה.

על פרשת רכים

בהיותו בן שמונה עשר החלה רוח ה' לפעמו ופנה לחפש לעצמו רב ומורה דרך, על אף שאביו היה מקורב להבעל שם טוב והיה נוסע אליו תמידין כסדרם, וכמו כן רבותיו מעירו לאזנא שמהם קנה תורה רובם ככולם קשורים היו לאילנא דחיי מרנא הבעש"ט. הוא עצמו לא התקרב עד כה לתורת החסידות בעקבות הוראה מפורשת מהבעש"ט לאביו ולרבותיו שלא להביא אליו את העלם, ולא לגלות לו בינתיים את כבשונה של תורת החסידות. ואכן אורה של החסידות לא נודע לו, ומה עוד שבאותם השנים כבר הסתלק הבעש"ט לגנוז"מ, ואת שמע תלמידו ממשין דרכו המגיד הגדול עוד לא הכיר.

גדול האחרונים

"גדול שבאחרונים" - כך הכתיר הרה"ק בעל דברי חיים מצאנז זיע"א את הרה"ק רבי שניאור זלמן מלאדי זיע"א מגדולי תלמידי המגיד הגדול ממעזריטש זיע"א ומייסד חסידות חב"ד. החרה החזיק אחריו הגה"ק בעל האבני נזר מסאכטשוב זיע"א שהגדירו אף הוא בתואר "גדול האחרונים" והכריע בהלכה כשיטתו.

הבו כבוד לשר האלף

"הבו כבוד לשר האלף" - הכריז רבינו הק' זיע"א בעת שבא הבעל התניא לבקר בהיכלו. בקרב אנ"ש עוברים במסורה ומסופרים מדור לדור, על רגשי הערכה הנשגבים בין הני צדיקייא שאף זכו להשתדך ביניהם ומהם תוצאות חיים עד היום.

צור מחצבתו

הרה"ק רבי שניאור זלמן נולד בליאזני, עיירה בפלך וויטעבסק אשר ברייסיק, ביום י"ח אלול תק"ה לאביו הצדיק הנסתר רבי ברוך צוק"ל שהיה דור שישי בן אחר בן להגה"ק מהר"ל מפראג זיע"א. ולאמו הרבנית הצדקנית רבקה ע"ה. ונקרא שמו בישראל 'שניאור זלמן' על שם זקנו אבי אביו. הוא נולד מברכתו של הבעל שם טוב הקדוש. היה זה ביום ח"י אלול, שאז הגיע אליו רבי ברוך עם זוגתו לבקש ברכה על פרי בטן, באותה שעה הסב הבעל שם טוב לסעודה לכבוד יום הולדתו והבטיח להם שלמועד הזה בשנה הבאה יולד להם בן חי וקיים. בגיל שלוש הביאוהו הוריו לבית הבעש"ט הק' לגזוז מחלפות ראשו, וזו היתה הפעם היחידה

המשך מעמוד א'

זכור נזכור בפה ובלב את דבריו הקדושים של רבינו הקדוש (בליקוטי מוהר"ן ח"ב נה): "ואפילו אם לפעמים נסתמתין דבריו ואינו יכול לפתח פיו לדבר לפניו יתברך כלל, אף על פי כן ההכנה שהוא מוכן ועומד לפניו יתברך וחספך ומשתוקק לדבר, אך שאינו יכול,

זה בעצמו גם כן טוב מאד". בגמר שעה מייסרת זו של פה סתום, נתעצם להודות ולהלל לשבח ולפאר לה' הטוב על ה'טוב מאד' הנפלא שהטיב עמנו, ורק כך נוכל לנצח במלחמה זו ולהחזיק בכלי הזיין העצום ביותר שהיא ההתבודדות העולה על הכל.

<p>ברכת מזל טוב</p> <p>להרה"ק ר' ישראל יעקב פשקוס שליט"א לרגל נישואו בנו הרה"ק ישכר דוב הי"ו הרה"ק שייבו לבנות בית נאמן בישראל בדרך רביה"ק זיע"א</p>	<p>ברכת מזל טוב</p> <p>להרה"ק ר' שלמה לאנג שליט"א לרגל נישואו בנו הרה"ק נחמן צבי הי"ו הרה"ק שייבו לבנות בית נאמן בישראל בדרך רביה"ק זיע"א</p>	<p>ברכת מזל טוב</p> <p>להרה"ק ר' אהרן קרויס שליט"א לרגל נישואו בנו הרה"ק צבי מנחם מענדל הי"ו הרה"ק שייבו לבנות בית נאמן בישראל בדרך רביה"ק זיע"א</p>	<p>ברכת מזל טוב</p> <p>להרה"ק יצחק מאיר דוטסמן הי"ו לרגל הולדת הבת הרה"ק שייבו לבנות בית נאמן בישראל למעש"ט ולדוב נתת קדושה</p>	<p>ברכת מזל טוב</p> <p>להרה"ק ר' יחזקאל אייזנבאן שליט"א לרגל נישואו בנו הרה"ק אריה הי"ו עב"כ בת הרה"ק ר' יצחק וועברמאן שליט"א הרה"ק שייבו לבנות בית נאמן בישראל בדרך רביה"ק זיע"א</p>	<p>ברכת מזל טוב</p> <p>להרה"ק יעקב סירדוטש הי"ו לאביו הרה"ק ר' שאול סירדוטש שליט"א לרגל הולדת הבת הנכבדה הרה"ק שייבו לבנות בית נאמן בישראל למעש"ט ולדוב נתת קדושה</p>
---	--	---	--	--	--

קהילת חסידי ברסלב
ע"ש רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

בנישואת הרה"ק ר' יעקב מאיר שוכטש שליט"א

זמני הרישום לטיסות לשבוע הבעל"ט

זמני ומקומות ההרשמה בשבוע פרי פנחס הבעל"ט

בירושלים: בהיכל קהילתנו
ביום שלישי משעה 6:00 - 8:00
ביום חמישי: מיד לאחר מעריב למשך שתיים
אצל הרה"ק אברהם יצחק סאמעט הי"ו 91685-05271

בבית שמש:
ביום שני: בביתומ"ד משכן שלמה משעה 7:30 - 9:00
ביום רביעי: בביתומ"ד רמה ר' משעה 7:30 - 9:00
ביום חמישי: בביתומ"ד תפארת הנחל מיד לאחר מעריב למשך שתיים
אצל הרה"ק יעקב שמחה מנה הי"ו 79839-05331

בשעת ההרשמה יש להביא \$ 400 + צילום דרכון בתוקף

טיסות הליך:
1. ביום שישי 01:00-19:00 מחיר \$ 650
2. ביום שלישי 11:00-05:00 מחיר \$ 520
3. ביום חמישי 11:00-05:00 מחיר \$ 520
4. ביום רביעי 11:00-05:00 מחיר \$ 520

מארגנת קמפיה לילדון ביום רביעי בין השעות 01:00-06:00 מחיר \$ 650 זולר

כל המחירים כוללים טיסות פנים (מיוון אחד בתוספת שלום)

המחיר הזה לנרשמים עד חיי המות לאומצ"ב המחיר עולה
מופרד בות, כל הטיסות נעשות על ידי ע"י טיסות תיסעות. דרך צדיקים וע"ה המצטנ
באחריותם הבעל"ט בלבד.
לחידושות וניתוקים בכל הנוגע לטיסות ולצאן 0723.323.796

בכל המכוד הראוי
המארגנים

קריה נאמנה

התקבצות חסידי ברסלב מימי ראש השנה הק' על ציון רביה"ק הנגנז"מ מברסלב זיע"א באופן מניסיונות הנגנז"מ ר' יעקב מאיר שוכטש שליט"א

בכ"ד, חמון חסידי

טבלת המחירים לימי ר"ה תשפ"ז הבעל"ט

מקום בביהמ"ד	מחיר	מחיר
מקום בביהמ"ד	\$ 165	\$ 115
תוספת למקום מעבר	\$ 25	\$ 25
חדרי לינה		
חדרים ועליות מיטה תחתונה	\$ 235	\$ 195
חדרים ועליות מיטה עליונה	\$ 220	\$ 180
חדרים מיוחדים מיטה תחתונה	\$ 370 - \$ 285	\$ 330 - \$ 245
חדרים מיוחדים מיטה עליונה	\$ 320 - \$ 260	\$ 280 - \$ 220
סעודות התג		
סעודות	\$ 200	\$ 150
עצורי הצאן		
הוצאות עצורי הצאן	\$ 20	\$ 20
הוצאות הקיבוץ		
הוצאות הקיבוץ	\$ 100	\$ 100
מקלות		
מקלות חד פעמי עירב ראש השנה (במקום)	\$ 90	\$ 50
מקלות חד פעמי בשאר הימים	\$ 60	\$ 30

המתורים: תל"ל לא סוללים נוס תיור /א/ ביטוח הפואו לכל הוצאות נספנות.
נתיא: הרישום כפי התקנת המפורט.
שמירת מקומות: משנה שעברה עד ליום חמישי פרישת דברים, ב' מנ"א תשפ"ז.
ענת הרישום: יש לשלם \$ 150 כמזומן בקשה מיוחדת לה' ורישום הרישום באקראית. נא להשתדל לשלם כמשתדלות הרישום ולא כחתיים חשבונית על השמורת. לתשלום כמשראית תוספת הוצאות נגיה 4% וכן סיום כל התשלום יום חמישי פרישת כ' תא, י' אלול תשפ"ז.
המתורים: תל"ל הוא לנרשמים עד יום חמישי פרישת ראה, ב' מנחם אב תשפ"ז.

שבת התאחדות קהילת חסידי ברסלב

עשירי בלב תשפ"ז

לקראת שבת לנו ונלכה

הננו להודיע בזה כי החלה ההרשמה לקראת ה"שבת התאחדות"

פרי' ממות מסעי הבעל"ט ב'מצפה יריחו'

המחיר שנקבע הוא 240 ש"ח

כדי שנוכל להיערך כראוי

נא להירשם עד יום ה' פרי' פנחס בשעה 10 בערב

לאחר"כ המחיר יעמוד על סך 280 ש"ח

הרישום באיחור מוכבי על ההתארגנות וכרוך בהוצאות מיותרות

ההרשמה חובה אצל הנציגים

פרטים נוספים בקול אנ"ש 796-323-0723

ברכת השבת
חושע הנאמן